

ומלאך המות בשליחותו לנפש של היצור הרע. ועם כל זה בנשמה הקדושה לא יצא עד

שרואה שכינה.

כשהראה אותו מחרבים אחד, אז ראה שכינה [כמו ח] בגוניה והשפהchnה, שפטוב (בראשית לו) וישבחו ארץ, כמו אצל יעקב שנאמר (שם מו) וישבחו ישראל על ראש המטה, לשבינה. ולגביה השכינה אמר בשם אדרני, ולגביה הצדיק אדרון, שהרי אז נקרה אדרון כל הארץ כשמיירת מצדיק ומוארת בגוניה, שהרי משום [וחובה] זה נשלם למעלה. מבוא שפראה שלמטה מושך המשכה מלמעלה, שהרי הגונים הלו מושכים המשכה מלמעלה מאותם מקורות עליונים. אדרני מושך מלמעלה בשלושת הגונים הלו שמתלבש בהם, ובהם נוטלת כל מה שנוטלה מלמעלה. ומשום שהם חבור שלה ותומכים שלה בכל, נאמר שם אדרני, שהרי שם זה התגלה לו כליל בסודות עליונים, התגלה לו בגלוי מה שלא היה מכך לבן פשלא היה מהיל. ועוד שטמול, לא רצה הקב"ה להוציא ממנו קדוש. בין שטמול, מיד יצא ממנו הצעיר הקדוש.

ולבן התגלה עליו שכינה באותן דרגות קדשות. (וניאיל יט) ומשכים יהורי צוהר הרקיע. וזה רשות שזוהרים בדקלות של זה. וזה רשות שמאיר שמליך ונוצץ לכפה אגדים.

זה רשות וורה. וזה רשות נוצץ לכל עבר. וזה רשות שופע וויצא. וזה רשות טמיר וגளא. חי ולא חי. (זה רשות ספרה דאמבעא רבניא, נפיק ביממה טמיר בלילה אשפעשא בפלגות ליליא בתולדין דאפיק).

זה רשות דזהיר ואנחים לכלא, ככלא דאורייתא, וזה איהו הניצוצים וכל הדרגות בו. וויצא וטמיר. נסתר וגளו. נראה ולא נרא. יוצא ביום, נפרק בלילה, משפטעש בחצות הלילה בתולדות שזוהיז. וזה רשות שזוהיר ומאריך לפל, הכל של התורה, וזהו שנראה, וכל הגונים נסתורים בו ונקרה בשם

בשליחותה לנפשא דיידר קרע. ועם כל דא נשמה קדישא לא נפיק עד דחזי שכינה.

בדחמי לוין מתחברן בחדא כדין חמאת שכינה (דף צט ע"ב) (בגונא דא) בגוניה וסגיד דכתיב, (בראשית לו) וישתו ארץ. בגוניה דיעקב שנאמר (בראשית מו) וישתו ישראל על ראש המטה לשכינה. ולגביה שכינתה אמר בשם אדרני, גלבוי צדיק אדרון. דהא כדין אקרי אדרון כל הארץ בדעתה אדרני מצדיק ואתנחרא בגוניה, דהא בגין (דא איתו בגונא ראה ברוי) דא אשתלים לעילא.

מהכא, דחייו דלטפא משייך ממשיכו מלעילא, דהא גונין אלין משכין משיכא מלעילא באلين חלה גונין דאתלבש בהו, אדרני משיכא מלעילא כל מה דנטלי מלעילא. ובגין דאנון חבירא דיליה וסמכין דיליה בכלא אהמר שם אדרני. דהא שם אדא אתגלי ליה בليل ברזין עלאין, אתגלי ליה באתגליא מה דלא היה מקדמת דנא דלא היה גזיר. ועוד דאתגוז לא בעא קדשא בריך הוא לאפקא מניה זרעא קדישא, פון דאתגוז מיד נפק מגיה ורעא קדישא.

ובגין כה אתגלי עליה שכינתה באניון בגין (דף ק ע"א) קדישין. (וניאיל יט) ומשכים יהורי צוהר הרקיע. וזה רשות דזהיר דאדליק וזה רשות דזוהר בדליך זהה. וזה רשות דזהיר ונאיין לבמה סטרין.

זה רשות סליק ונחית. וזה רשות נאיין לכל עיבר. וזה רשות נגיד ונפיק. וזה רשות דלא פסיק לעלמיין. וזה רשות דעתיך תולדין. וזה רשות טמיר וגוני, נציצו בכל נציצין ודרגין כלא ביה, נפיק טמיר. סתים וגלא. חי ולא חי. (זה רשות ספרה דאמבעא רבניא, נפיק ביממה טמיר בלילה אשפעשא בפלגות ליליא בתולדין דאפיק).

זה רשות דזהיר ואנחים לכלא, ככלא דאורייתא, וזה איהו הניצוצים וכל הדרגות בו. וויצא וטמיר. נסתר וגளו. נראה ולא נרא. יוצא ביום, נפרק בלילה, משפטעש בחצות הלילה בתולדות שזוהיז. וזה רשות שזוהיר ומאריך לפל, הכל של התורה, וזהו שנראה, וכל הגונים נסתורים בו ונקרה בשם